

Горе, високо на кулата, вятърът свистеше с буен порив и пилееше белите коси на един мъж, който можеше по часове да стои неподвижно облеган на едно място, загледан в широките далечини, които се откриваха пред замисления му взор.

Хемът се изпъваше в дълга, синя ивица, чезнеща в бели мъгли. Над къдравия му гръб бавно плуваха тесни, продълговати облаци, сякаш златни и пурпурни галери. Етърът виеше като сребърна змия своите гъвкави пръстени около богоспасния царевград Търнов.

Нямаше цяр за скръбта на Асена.

Нищо не го радваше вече. Враговете на царството му се взаимно разкъсаха в безплодни, изтощителни борби. Ватаци непрестанно преговаряше с алеманите против латините; папата пращаше повели и послания до венгрите и латините с насъсквания против българите; Бодуен и опълченията му се бореа срещу пречките, които Фридрих непрестанно му създаваше, за да осуети преминаването на латините за Константинопол. Светът се гърчеше край границите на ^{Българската} Асеновата държава в безумния вихър на омразата и жаждата за власт, ала хабсбургите ^{Асенови} му войски бдяха ден и нощ в будна охрана, по всички крайнини на ширната ^{му} българска империя. Който желаше да изпита връз се бе си устрема на българския бранник - нека заповядаше. Затова Бела IV намираще все по-нови предлози, за да се откаже от повелите на папската власт.

„Аз съм свързан с Асена чрез кръвно родство... - бе отговорил той на Григорий IX. - Асеновият син и наследник Калиман е мой племенник, син на покойната ми сестра. А освен това Ватаци и жена му Ирина, която е сестра на моята съпруга Мария, се надяват да се подобрят с българския цар и да вземат обратно в Никея Теодоровата невеста Елена. Ако аз нападна българите, ще видя пред себе си като врагове и никейците.“

Тъй, на всяко папско послание, Бела отвърщаше с нов пред-